

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **D. D.**
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Mantičem
sídlem Spojů 835/2, 708 00 Ostrava-Poruba

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2024 č. j. MSK 110861/2024, ve věci
dopravního přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou krajskému soudu dne 16. 12. 2024 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2024 č. j. MSK 110861/2024, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 10. 7. 2024 č. j. OD/PŘ/706/2024/MRA ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (zákon

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 12. 3. 2024 kolem 09:25 hodin v Orlové-Porubě, na ul. Těšínská, poblíž objektu č.p. 488, ve směru jízdy od Rychvaldu, jako řidič motorového vozidla zn. Iveco RZ X při jízdě tímto vozidlem držel v ruce hovorové zařízení.

2. Žalobce uvedl v žalobě tyto žalobní body:

- 1) Napadené rozhodnutí je věcně nesprávné a rozporné s judikaturou. Věc byla nesprávně právně posouzena, neboť správní orgány v zásadním rozporu s provedenými důkazy uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku. Žalovaný bagatelizoval rozpory ve výpovědích policistů a považoval kolegu žalobce, který v řízení vypovídal jako svědek, za osobu blízkou. Tento svědek byl shodně jako zasahující policisté poučen o povinnosti vypovídat pravdu a nic nezamlčovat. Stojí tak proti sobě výpovědi zasahujících policistů a výpověď žalobce a jednoho svědka, který není osobou blízkou, takže nelze uzavřít, že skutkový stav byl nade vší pochybnost prokázán. Rozhodnutím žalovaného bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Zasahující policisté rozdílně popisovali údajné zařízení, které měl žalobce držet. Nelze také pominout, že policisté měli spáchaný přestupek spatřit přes osobu svědka P., neboť vozidlo viděli z pravé strany.
- 2) S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016 sp. zn. I.Ú 520/16 žalobce uvedl, že v situaci „tvrzení proti tvrzení“ jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvlášť pečlivě a obezřetně při jejich hodnocení a vyvozování skutkových závěrů za přísného respektování presumpce neviny. S ohledem na princip presumpce neviny a právo na spravedlivý proces nelze akceptovat shledání viny žalobce za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u něhož a priori nelze vyloučit jakýkoliv zájem na výsledku řízení a tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi. Žalobce dále poukázal na zprávy z veřejných sdělovacích prostředků <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/domaci-kauzy-zaberte-mame-jen-16-pokut-sefove-policie-nuti-hlidky-at-co-nejvic-trestaji-263141>. Z uvedených veřejně dostupných informací plyne, že policisté jsou vedením nuceni, aby vybírali více pokut a jsou tak podle žalobce pod tlakem, jejich hodnověrnost je značně snížena. Žalobce opětovně zdůraznil odlišné výpovědi policistů a namítl, že Městský úřad v Orlové v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí konstatoval pouze část výpovědí policistů a zbytek svědčící ve prospěch žalobce nijak nezmínil, také ignoroval výpověď svědka P. Z důkazů založených ve spise je zřejmé, že policisté nemohli vidět spáchaný přestupek. Nelze pominout, že z kamerového záznamu a fotografií není závadné jednání žalobce patrné, což potvrzuje i žalovaný. Pokud by skutečně bylo viditelné, že žalobce drží hovorového zařízení, pak by to bylo zřejmé i ve videozáznamu.
- 3) Napadené rozhodnutí je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), a to rozsudky č. j. 7 As 102/2010-86, č. j. 1 As 97/2011-52, č. j. 7 As 145/2012-39, z nichž žalobce v žalobě použil citace. V nyní posuzované věci svědek P. výslovně popřel, že by žalobce držel za jízdy mobilní telefon. Zasahující policisté ani nevěděli, jaké záznamové zařízení měl žalobce držet a nebyli nijak schopni je popsat, natož shodně. Správní orgány tak porušily základní zásadu a rozhodly o vině žalobce, aniž by tato byla nade vší pochybnost prokázána.

3. Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když žalobní námitky jsou shodné jako námitky odvolací. Přestupek byl žalobci prokázán dvěma svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, kteří viděli žalobce držet telefon v pravé ruce před volantem, a dále videozáznamem z přední kamery policejního vozidla, který zachycuje výhledové poměry policistů a povětrnostní podmínky. Proti tomu stojí obhajoba žalobce, že telefon nedržel a výpověď spolujezdce P., která podporuje obhajobu žalobce. Žalovaný v této situaci tvrzení proti tvrzení provedl podrobné a pečlivé hodnocení důkazů, přičemž se přiklonil k verzi policistů a neuvěřil obhajobě žalobce. Současně žalovaný napravil pochybení správního orgánu I. stupně, který se nezabýval hodnocením výpovědi svědka P. Takový postup je v souladu se zákonem, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek. Skutečnost, že policisté pozorovali vozidlo z pravé strany, tj. ze strany spolujezdce, nebránila jejich výhledu na žalobce jako řidiče, neboť ten držel telefon v ruce před sebou (před volantem), nebyl tedy zakrytý tělem spolujezdce. Rozdíl v popisu barvy telefonu žalovaný nepovažuje za natolik podstatný, aby výpovědi policistů nemohly být považovány za věrohodné. Rozdíl ve vnímání barvy může být způsobem např. odrazem světla od telefonu či od jeho displeje apod. Popis dalších parametrů telefonu se nenabízí, když dnes používané mobilní telefony typu Smartphon vypadají všechny stejně. Současně je však nelze dost dobře zaměnit s jiným předmětem, který by řidič s rozumnou pravděpodobností při jízdě mohl držet, což ovšem žalobce nenamítal. Podle videozáznamu mohli policisté na poměrně krátkou vzdálenost mezi jejich vozidlem a vozidlem žalobce za daných povětrnostních podmínek přestupek žalobce bez potíží pozorovat po dobu několika sekund. Z obecné zkušenosti účastníků silničního provozu lze konstatovat, že držení telefonu řidičem lze zaregistrovat v podstatě v okamžiku. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že situace, kdy videozáznam zachytí vnitřní prostor vozidla, jsou spíše výjimečné. Žalovaný rovněž trvá na tom, že svědek P. není svědkem nezaujatým, neboť se sám vyjádřil, že je kamarád a kolega obviněného. Z charakteru kamarádského vztahu lze tedy předpokládat jeho zájem na tom, aby žalobce nebyl postižen za přestupek (bez ohledu na to, zda svědek naplňuje definici osoby žalobci blízké). Touto optikou proto žalovaný jeho výpověď hodnotil. Žalobce uvedl, že podle svědka měli policisté žalobce obvinít z toho, že držel telefon u ucha, oba policisté však shodně vypověděli, že viděli obviněného držet telefon v pravé ruce před volantem. Z videozáznamu z projednávání přestupku je pak zřejmé, že žalobce se nejprve nechtěl vyjádřit, zda telefon držel či nikoliv, posléze do oznámení přestupku sepsaného na místě uvedl, že s přestupkem nesouhlasí. Jeho chování na místě samém poněkud oslabuje jeho obhajobu, neboť pokud by telefon skutečně nedržel, první a logickou reakcí na obvinění policistů by bylo, že by jim sdělil, že telefon nedržel. Žalobcem odkazovaný článek na serveru Seznam.cz pojednává o policistech v Jihomoravském kraji a neuvádí nic o tom, že by si policisté přestupky vymýšleli, resp. udělovali pokuty za přestupky, které se nestaly. Žalovaný má za to, že přestupek byl žalobci bez důvodných pochybností prokázán. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních tvrzení (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 12. 3. 2024 byla správnímu orgánu I. stupně předána spisová dokumentace Policie ČR ve věci podezření ze spáchání předmětného

přestupku žalobcem. Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 12. 3. 2024 a úřední záznam z téhož dne, v němž je uvedeno, že policisté pprap. J. (řidič) a pprap. N. jako motorizovaná policejní hlídka vykonávali dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu na ul. Těšínská poblíž č. p. 488 v Orlové-Porubě, kde v čase okolo 9:25 hod. spatřili nákladní vozidlo bílé barvy, které přijíždělo ze směru od Rychvaldu a řidič tohoto vozidla držel v pravé ruce mobilní hovorový přístroj. Hlídka stála se zaparkovaným vozidlem na ul. Tichá vedle domu č. p. 488, kde byl dobrý výhled na vozovku i do výše uvedeného vozidla. Vozidlo bylo podrobena dopravní kontrole a jako řidič byl ztotožněn žalobce. Řidiči bylo sděleno podezření z přestupku držení mobilního telefonu v ruce za jízdy, s čímž řidič nesouhlasil a dodal, že se musí poradit s právníkem. Svůj nesouhlas vyjádřil písemně a oznámení přestupku z místa podepsal. Jednání bylo zachyceno na kameru z vozidla a silniční kontrola pak na osobní kameru. Součástí spisu je DVD s videozáznamem z přední kamery služebního vozidla a dále s videozáznamem z osobní kamery umístěné na vestě jednoho z policistů. Na DVD je rovněž fotografie pořízená z videozáznamu z přední kamery služebního vozidla, z níž jsou zřejmé výhledové podmínky a vzdálenost. Svědek pprap. F. N. byl vyslechnut dne 12. 6. 2024 a svědek pprap. F. J. téhož dne. Dne 27. 6. 2024 byla provedena svědecká výpověď V. P., spolujezdce, z jehož výpovědi vyplynulo, že je kamarádem a zároveň spolupracovníkem žalobce. Svědek jakožto spolujezdec potvrdil, že žalobce před zastavením hlídkou policie, ani během jízdy mobilní telefon v ruce nedržel, ani netelefonoval. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 10. 7. 2024, jímž žalobce uznal vinným tím, že dne 12. 3. 2024 kolem 09:25 hod., v Orlové-Porubě, na ul. Těšínská, poblíž objektu č. p. 488, ve směru jízdy od Rychvaldu, jako řidič motorového vozidla zn. Iveco RZ X při jízdě s tímto vozidlem držel v ruce hovorové zařízení, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a spáchal tak úmyslně přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

6. Předmětem soudního přezkumu je tedy správní rozhodnutí o vině žalobce za přestupek podle

§ 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

7. Krajský soud primárně předepisuje, že přestupkem spočívajícím v držení hovorového zařízení se soudy ve správním soudnictví opakovaně a podrobně zabývaly. Soudy shledaly, že držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem. Takový přestupek je proto často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a situace, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného a policisty, který přestupek projednával na místě samém,

není

v těchto případech nijak neobvyklá. NSS takovou důkazní situaci hodnotil opakovaně ve svých rozhodnutích, přičemž se vyjadřoval jak k nestrannosti policistů, tak k důkazní hodnotě jejich výpovědí (např. rozsudky sp. zn. 4 As 19/2007, sp. zn. 9 As 348/2017, sp. zn. 1 As 66/2018 - veškerá rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). NSS především opakovaně konstatoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak i proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho

činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč předestřít jinou verzi skutkového děje, tj. verzi, která by jej vyvinila z podezření ze spáchání dopravního přestupku. Takovou motivaci každého obviněného z přestupku lze jistě rozumně očekávat, přičemž nelze ani odhlédnout od toho, že jeho vyjádření k věci není svědeckou výpovědí a v rámci zajištění práva na obhajobu zákon obviněnému (na rozdíl od svědka) nepřikazuje, aby uváděl (vypovídal) pravdu a nic nezamlčoval (srov. § 55 odst. 1 správního řádu). Jakkoli tedy vyjádření či jiné podání obviněného z přestupku (tj. účastníka řízení) není vyloučeno z okruhu podkladů, jimiž se zjišťuje skutkový stav věci (srov. § 50 odst. 1 správního řádu), je nutné k jeho obsahu v rámci hodnocení důkazů a dalších podkladů přistupovat vždy s určitou obezřetností.

8. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný bagatelizoval rozpory ve výpovědích policistů a poukázal na skutečnost, že policisté měli spáchaný přestupek spatřit ze strany spolujezdce.
9. Krajský soud na základě obsahu správního spisu, zejména svědeckých výpovědí obou policistů, žádné zásadní rozpory v jejich výpovědích neshledal. Jediné, v čem vypovíдали rozdílně, byla barva hovorového zařízení. Krajský soud má shodně s žalovaným za to, že se nejedná o zásadní rozpor v jejich výpovědích, když barva hovorového zařízení není z pohledu posuzované skutkové podstaty přestupku zásadní. Zásadní je, že policisté shodně vypověděli, že viděli žalobce držet hovorové zařízení a popsali také shodně způsob, jakým jej žalobce zdržel, tj. v pravé ruce před volantem, zatímco levou rukou ovládal volant. To, že každý z policistů vnímal jinak barvu hovorového zařízení, může být způsobeno různými skutečnostmi, jako např. rozdílným úhlem pohledu, rozdílným individuálním vnímáním barev apod.
10. Krajský soud na základě shlednutého videozáznamu, jenž je součástí správního spisu, také neshledal podstatnou skutečnost, že policisté spatřili přestupkové jednání žalobce z pravé strany, tj. ze strany spolujezdce P., neboť z videozáznamu je seznatelný dobrý výhled na místo řidiče, tělo spolujezdce tomuto výhledu nijak nebránilo.
11. Z judikatury NSS plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015–23 či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016–34). Obviněného lze shledat vinným ze spáchání tohoto přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (či špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět natolik detailně, aby si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010–63 nebo ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010–86).
12. Jak uvádí NSS v rozsudku ze dne 27. 7. 2022 č. j. 3 As 98/2020–26: „*Držení telefonu za jízdy je*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

na rozdíl od některých jiných dopravních přestupků (například určení konkrétního překročení maximální rychlosti; k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42) pozorovatelné pouhým zrakem a není k jeho odhalení potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 51); svědecká výpověď zasahujících policistů tak může být sama o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz.“ Krajský soud doplňuje, že nyní posuzovaná věc se po skutkové i právní stránce od odkazované judikatury ničím podstatným neodlišuje.

13. V druhém žalobním bodě žalobce s odkazem na nález Ústavního soudu zdůraznil důkazní situaci „tvrzení proti tvrzení“, která nebyla vyhodnocena správně. Dále namítl, že správní orgán I. stupně nevyhodnotil svědeckou výpověď spolujezdce P. a nevyhodnotil části výpovědí policistů svědčící v žalobcův prospěch.
14. Žalovaný se s odvolací námitkou „tvrzení proti tvrzení“ vypořádal na str. 9 v předposledním odstavci napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v souladu s recentní judikaturou. Také krajský soud vycházel při posouzení těchto námitek z ustálené judikatury správních soudů k přestupku držení hovorového zařízení a má za to, že závěry žalovaného jsou s ní v souladu, včetně hodnocení tvrzení proti tvrzení. Jelikož žalobní tvrzení neobsahují žádný zásadní obsahový posun v porovnání s odvoláním, krajský soud nemá, co by více k věci uvedl.
15. Skutečnost, že správní orgán I. stupně nevyhodnotil svědeckou výpověď svědka P., je jistě vadou řízení. Žalovaný však tuto chybu napravit, když svědeckou výpověď vyhodnotil v napadeném rozhodnutí, takže pochybení prvostupňového správního orgánu nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Dle konstantní judikatury správních soudů tvoří správní řízení na obou stupních jeden celek.
16. Soud poznamenává, že pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že svědek je „osobou blízkou řidiči“, lze z kontextu odůvodnění a obsahu spisu dovodit, že tím mínil přátelský vztah obou mužů, a nikoliv osobu blízkou ve smyslu trestněprávních nebo občanskoprávních předpisů. Tato informace přitom vyplynula ze samotné svědecké výpovědi.
17. Žalobní tvrzení, že nebyly vyhodnoceny části výpovědí policistů, které svědčily ve prospěch žalobce, shledal krajský soud zcela obecným, a proto nezpůsobilým vymezení potřebného rámce soudního přezkumu (viz rozsudek NSS sp. zn. 4 As3/2008, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2162/2011). Žalobce v žalobě ani nepřiblížil, které části výpovědí policistů má tímto na mysli, a soud není oprávněn ani povinen domýšlet a doplňovat žalobní tvrzení, jehož obsah je ve výlučném dispozičním právu žalobce.
18. Krajský soud se nezabýval ani odkazy žalobce na zprávy ze sdělovacích prostředků, neboť má tuto argumentaci za rovněž zcela obecnou a ve vztahu k posuzované věci bez relevantního významu.
19. Třetí žalobní bod má krajský soud za vypořádaný již argumentací uvedenou k druhému žalobnímu bodu. Rozpor s judikaturou NSS uvedenou žalobcem krajský soud neshledal, neboť v případě žalobce nebyly zjištěny žádné atypické okolnosti případu, takže bylo možno z výpovědí policistů vyjít, když jejich vypovídací hodnota spolu s důkazy

předloženými na kamerových záznamech vytvářejí vzájemně provázaný a nerozporný systém informací, na jejichž základě bylo žalobci spáchání přestupku prokázáno.

20. Skutečnost, že videozáznam přímo nezachycuje držení hovorového přístroje, je u přestupků tohoto druhu zcela běžná, videozáznam slouží především jako důkaz viditelnosti, povětrnostních podmínek a vzdálenosti vozidel. V daném případě nebylo správními orgány ani soudem shledáno, že by poměry v místě v okamžiku zachycení přestupku plynoucí z videozáznamu byly překážkou pro zpozorování přestupku zrakovým vjemem policistů.
21. Krajský soud uzavírá, že výpovědi policistů ve spojení s dalšími podklady obsaženými ve správním spise byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil rozporovaného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o jeho vině. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu a vypořádání jeho námitek vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Nedošlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci prokázána.
22. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl
(ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. dubna 2025

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně